

ници..., освѣнъ че всякой би ималъ право да ни напада всячески, а найнапредъ Турция, на която да противустоимъ съ успѣхъ, и самичка кога би била, още несме съвѣтъ сигурни! И тъй преди всичко трѣбва да кандисаме на Берлинскій Трактатъ, и да го припознаемъ за изходна точка на нашето нататъшно политическо развитие.

II.

Като хвѣрлимъ сега погледа си върху плодътъ на Берлинскій трактатъ, върху това наше Княжество, и съгледаме вътрешний му съставъ: съ Конституцията, съ туй широко самоуправление въ окръжнитѣ, околийскитѣ и селскитѣ общини, и съ самата тая новостъ на лицата и на всичкий държавенъ строй, — на като приложимъ на това нѣкои разсѣждения колкото за българскій характеръ, — ще ни предстане предъ очитѣ съвѣтъ ясно, че мѣчно, твѣрдѣ мѣчно ще бѣде колко годѣ правилното, успѣшното развитие и течение на нашитѣ вътрешни административни и общински работи и отношения безъ силното средство на *гласността*. Самото това, дето може да се вѣрва, че всяка некадѣрностъ и неспособностъ, всяка интрига и злоупотреба *може* да се прогласи предъ публиката, ще въспира *на половина* тъква нередовности, освѣнъ дето вѣстницитѣ ще бѣдѣтъ изобилни извѣстителни за самото правителство колкото за течението на работитѣ, и то (правителството), споредъ демократическото ни устройство като ще има доволно слаби средства да контролира и узнава работитѣ, ще се ползува най много отъ вѣстницитѣ, за да кастри нередовноститѣ. Споредъ това трѣбва да се размисли сериозно за да се устрои *за сега поне единъ голѣмъ вѣстникъ въ централното мѣсто*, на който ушитѣ и очитѣ да бѣдѣтъ обжрѣжти главно къмъ народътъ, къмъ вътрешнитѣ наши работи, и който искрено да носи на сърдце нашата конституция, нашето самоуправление.